

De arbeiders die Wijnkoop nog niet voldoende kennen waardeeren als hij zoo optreedt, ontstaken in woede, één riep dat hij bedankte, terwijl anderen uit protest de zaal uitgingen.

Dit was juist koren op den molen van Wijnkoop en Ceton.

Brommert, de voorzitter bleef met Ceton en Wijnkoop achter, plus een achtal anderen, samen vermoedelijk een tiental mensen.

Niet lang daarna ging het tiental heen, met Wijnkoop aan het hoofd.

Deze tien beschouwden zich nu als de afdeling der C. P. De arbeiders die weggingen, ruim veertig, worden door het P.B. beschouwd als te hebben bedankt!

Dit is een heele nieuwe vorm van roeyment door het P.B. ingevoerd. Wij stellen alleen de toedracht der zaak in het licht.

Voor het oogenblik kwalificeeren wij het optreden van de redactie van de Tribune en het P.B. niet.

* * *

In het licht van het door ons meegedeelde, lezen men thans het volgende bericht, voorkomende in De Tribune, van 28 April 1921, (A'damsche Editie).

TWENTE.

UIT DE AFD. C. P. ENSCHEDE.

„Zaterdagavond vergaderde de afd. huis-houdelijk. Naar aanleiding van een huis-houdelijk incident en het daardoor heengaan van eenige leden, werd een nieuw bestuur gekozen. — Voorzitter bleef Brommert. Tot secretaris werd gekozen: Hardeman (Twekelerweg 12); tot penningmeester Grobben.

Bovendien tot bestuurders zonder bijzondere functie: Slotboom en Van Oomen.

Daarna werd met algemeene stemmen een gedocumenteerde resolutie aangenomen, waarbij het door de afd. Enschede rondgezonden voorstel werd ingetrokken. Tevens werden nieuwe huish. en openbare vergaderingen en de propaganda in het algemeen geregeld. Dit is dus de nieuwe afdeling van P. B. met Brommert aan het hoofd.

De motie is volgens alle regelen van de kunst ingetrokken op bevel van het P. B.

Deze tien leden zijn dus de ware broeders die de afdeling vormen. Wij gelooven dat men van allen zich voor humor ontbloot moet zijn, om van het zinnetje uit het bericht in de Tribune: „Naar aanleiding van een huish. incident en het daardoor heengaan van eenige leden werd een nieuw bestuur gekozen,” niet te kunnen genieten.

* * *

Wat de werkelijke leden van de afdeling Enschede betreft, die thans van de ledenlijst zijn afgevoerd, meenen wij hen een raad schuldig te zijn.

Wij hopen dat zij dien raad ernstig zullen ter harte nemen. Eerstens moeten zij bijeen blijven en zich scherp en duidelijk uitspreken voor de 3e Internationale en zich daarbij verklaren voor aansluiting op den grondslag der K.A.P.D. Zij, de afdeling moet niet door syndicalisten, S.D.A.P. of S.P. leden, of met hunne persorganen zich inlaten. Ook niet met half-anarchisten of anarchisten. Zij, de afdeling moet zich richten tot alle afdelingen en deze van de feiten in kennis stellen.

Als de meer dan veertig leden der C.P. die

buiten de deur zijn gezet — dit was het aantal wat de zaal verliet — zich op streng communistisch standpunt plaatst en zich niet laten verlokken nog naar rechts, nog naar het half of heel-anarchisme, dan verklaren wij alles te zullen doen om dit massaroyement ongedaan te maken.

Een ding kunnen wij wel zeggen, houdt de afdeling (de oude) Enschede zich streng binnen de grenzen, boven omschreven, dan zal het P. B. dit roeyment moeten opheffen.

De strijd der Veenarbeiders.

Sinds langen tijd strijden de arbeiders in de veenstreken tegen lage loonen enerzijds en anderzijds tegen den lagen steun bij werkloosheid. Deze arbeiders die een comité gekozen hebben als uitvoerders van hunnen wil, zijn, gelooven wij op den goeden weg.

Deze arbeiders die alle moeite gedaan hebben om de andere arbeiders mede in den strijd te betrekken, zijn daarin niet geslaagd.

De regering stuurde als weleer politie en marchaussee; de burgemeesters verbieden betoogingen in de veenstreek.

In het algemeen vindt de strijd der veenarbeiders weinig weerklank. De gele leiders der modernen probeeren den strijd te breken. Dit alles moet ons een spoorslag zijn om de veenarbeiders met alle macht te steunen. Wij links-Communisten dringen ten zeerste aan op daadwerkelijken steun, in elken vorm die mogelijk is.

Wij voor ons waarschuwen tegen de hoop op steun uit de schatkist, dus van den staat, aan de arbeiders.

Deze illusie zal geen andere uitwerking hebben dan verlamming van den strijd.

Het verdient o.i. van den kant der veenarbeiders ernstige overweging zich niet vast te leggen aan de ketting der onafhankelijke vakbeweging. Willen zij geld geven, best, maar in geen geval de leiding uit handen geven aan de z.g. onafhankelijken, aan de bonzen der Centrale van het N.A.S. Daarom met alle kracht voor de strijdende veenarbeiders.

Steun met de daad, met uw geld, met uw solidariteit. De strijdende veenarbeiders voorop in den strijd. De andere arbeiders moeten volgen.

De drang naar het Oosten.

In ons orgaan hebben wij eenigen tijd geleden uiteengezet, dat Wijnkoop bij de behandeling van de staatsbegroeting vooral sprak over den invloed van Sovjet-Rusland in het verre en het nabije oosten.

Britsch Indië, China, Turkije, Armenië, Mesopotanië en Afghanistan, daar komt de revolutie vandaan, daar wordt het Engelsche wereldrijk ondermijnd.

Van Europa zei Wijnkoop toen niets. Ditzelfde heeft nu plaats door den grootmeester van deze vinding, v. Ravesteijn in de Tribune. Tot zoover geen nieuws. Deze heele litanie was ons reeds eerder voorgezongen. Toch staat er iets in de Tribune van 4 April '21 wat eenigszins duidelijker is voor de toelichting van ons standpunt.

v. R. Schrijft: „Doch wat te denken van die verblinden, die zich nog altijd communisten noemen, en die, zich reeds jaar (en dag blind staren op één stuk van Europa, (wij onderstrepen Red. R. V.) thans openlijk en onder de roos onzer Russische Marxistische partij, genooten durven verwijten, dat zij van den weg der proletarische wereldpolitiek zijn afgeweken.

Men zou toch zoo zeggen, je moet maar brutaal zijn en redacteur van de Tribune om 't zoo te schrijven.

Want zijn edele heeft niet het recht om te vervalschen.

Wij constateeren alleen dat v. R. onze meening totaal onjuist weergeeft. Onze opinie is dat de revolutie in West-Europa de hoofdzaak is, dus van het proletariaat, en niet een verdrag met Turkije, Perzië of andere afhankelijke landen, afhankelijk van de banken van Frankrijk, Engeland en Amerika.

De bondgenoten van Rusland in het Verre of naburige Oosten zijn beslist onbetrouwbaar uit een oogpunt van proletarische politiek. Tijdelijk is misschien een voordeeltje voor Sovjet Rusland door een verdrag te krijgen. Dat is de kwestie. Niet meer en niet minder.

* * *

Wij hebben reeds vroeger verklaard waarom v. R. en Wp. zoo de aandacht vestigen op het Oosten, nl. om de aandacht van het Westen af te leiden. Dit blijkt duidelijk uit het stukje. Het blind staren op één stuk van het oude Europa, wil zeggen, op de revolutie in Duitschland.

v. Ravesteijn is dus evenmin als Wijnkoop overtuigd van de actualiteit der Duitse revolutie evenmin als Paul Levi dit was, of de onafhankelijken.

Deze meening is volstrekt contra-revolutionair zoowel wat de binnenlandsche als de buitenlandsche politiek betreft.

De zaak waar het voor v. R. en Wp. omgaat is deze dat niet langs den weg van het gewapende Duitse en Russische proletariaat, tegen den vrede van Versailles tegen de Entente moet gaan.

In plaats van de hoop op het proletariaat in West-Europa, geeft v. R. deze hoop op en stelt vertrouwen in de Oostersche nationale bewegingen en verdragen. Die zullen het hem doen.

Als wij meer ruimte hadden zouden wij met de stukken kunnen aantoonen dat zelfs vele buitenlandsche Communisten de meening van v. R. niet deelen.

Maar ziet U de verdachtmakingen van v.R. tegen de links communisten in de C. P. dat is toch maar de hoofdzaak niet U! Ja, „die verblinden, die zich nog altijd communisten noemen”.

Volgt u toch een korten weg, smijt u — zie Enschede — die lui er toch uit.

Links Communisten Groep „De Roode Vaan”, Amsterdam

OPENBARE VERGADERING

in „CASINO” op 9 MEI e.k.

Spreker: HERMAN GORTER.

Aanvang 8 uur precies. Opening zaal 7 uur
Entree 15 cent.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie: A. & E. KORPER en
B. LUTERAAN.
Redactie-Adres:
B. LUTERAAN, Postbus 130, Amsterdam

2de Jaargang, 1921.
No. 6.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 1.—
per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel.
Colportage-nummers 8 cent.
Administratie: B. Luteraan, Postbus 130, Amsterdam.

Van Deventer tot Enschede.

Also fragen wir beständig.
Bis man uns mit einer Handvoll
Erde endlich stopft die Mäuler
Aber ist das eine Antwort?
H. Heine.

De teerling is geworpen. Na jaren lang alle middelen te hebben aangewend om de oppositie in de partij den kop in te drukken is het partijbestuur van de „Communistische partij” er thans toe overgegaan om de vertegenwoordigers van de strijdende linkerzijde uit de partij te dringen. De brutale onderdrukkingsmiddelen, door de leiding tegen de oppositie aangewend, de pogingen om ons de mond te snoeren, de hetze tegen ons gevoerd om ons in de partij onmogelijk te maken, de stelselmatige lastercampagne; kortom alle middelen die de partijleiding tegen de strijdende minderheid heeft aangewend, hebben niet het door de leiding gewenschte resultaat gehad.

De stem van de strijdende oppositie vond ondanks alles, na jarenlangen scherpen strijd tegen de reactionaire leiding van de C. P. weerklank. De tegenstelling tusschen de opportunistische en sociaal-imperialistische taktiek van de leiding en de principieele anti-imperialistische taktiek van de strijdende minderheid in de partij, werd aanvankelijk en zo lang zich de verschillen tot de Nederlandsche partij beperkten, door het gros van de partijgenooten niet begrepen.

Nu deze verschillen zich hebben uitgebreid tot strijdfragen van internationale beteekenis, nu in Duitschland als gevolg van de reactionaire houding van de officieele leiders, merk Levie, de oppositie gedwongen werd een nieuwe partij op te richten en een scherpen strijd te voeren tegen de reactionaire bonzen van de V. K. P. D., nu begint ook in Nederland langzaam maar onheilbaar zeker het grip door te dringen, dat een geheel andere taktiek noodig is dan de officieele leiders wenschen, nu begint ook hier het inzicht te komen, dat behalve de algemeene verschillen die thans in de derde internationale bestaan, er in Nederland door de partijleiding, door de redactie van „de Tribune” en door de kamerfractie, gedurende den oorlog en ook thans een taktiek gevolgd is en wordt, die een volkomen opportunistisch en contra-revolutionair karakter draagt, welke groote woorden de Wijnkoops dan ook mogen gebruiken om deze hun taktiek goed te praten. In verschillende afdelingen wil men de meening van de oppositie tot uiting doen komen, wil men dat de oppositie in de gelegenheid wordt gesteld om zich te doen hooren zoo wel binnen

als buiten de partij. Het besef begint bij groote groepen van partijgenooten op te komen, dat het niet in het belang van het communisme, van de proletarische klassebeweging is, dat op internationale congressen alleen de vertegenwoordigers van het rechtsche opportunisme, de vertegenwoordigers van de partijbonzen „namens de partij” aan het woord komen en zij gaan eischen dat ook de linkerzijde op de internationale congressen vertegenwoordigd zal zijn. Het opkomen van deze inzichten in de partij kunnen de partijbonzen echter niet verdragen. Het was zoo schoon tot dusver voor de braven.

De oppositie kon zich in een enkele afdeling afsloven om haar meening binnen de muren van de partij tot uiting te brengen; er werd dan verder wel voor gezorgd, dat deze opvattingen niet naar buiten gebracht konden worden, op congressen kwam de linkerzijde natuurlijk niet; zoo zou ze aldus was de gedachtegang van Wijnkoop en zij helpers, wel langzamerhand gesmoord worden.

Deze wensch is echter niet in vervulling gegaan, de stem van de oppositie werd, vooral ook door wat in Duitschland gebeurde, waar de partijbonzen geen gelegenheid voorbij schijnen te kunnen laten gaan om de revolutionaire klassebeweging te verraden, zoo sterk dat ieder in de partij haar moest hooren. De worteltaktiek van de leiders faalde. Het partijbestuur ging naar andere middelen uitzien om de oppositie kapot te maken. De pogingen om de oppositie mondloos te maken, waren mislukt, zij moest nu van de partij worden afgesneden. De mogelijkheid tot het verrichten van deze, zooal niet kunstige dan toch gevaarlijke operatie, werd het partijbestuur geboden door het feit dat de afdeling Enschede een motie had aangenomen, waarin kritiek werd uitgeoefend op de samenstelling van de delegatie naar het vorig internationaal congres van Moscou en waarin geëischt werd, zoo maar brutaalweg geëischt werd, dat op het komende wereldcongres in Moscou de partij ook een vertegenwoordiger van de linkerzijde zou afvaardigen. Deze motie die met algemeene stemmen was aangenomen, werd door het orgaan van de partijleiding „De Tribune” natuurlijk niet geplaatst. Moties van oppositionele strekking neemt dit orgaan, ondanks haar verplichtingen aan de partijafdelingen, niet op.

Weer is gebleken dat de meeningen van de partij in „De Tribune” niet tot uiting kunnen komen, ondanks de verklaring van het P.B. waarin gezegd wordt en het is niet eens ironisch bedoeld, dat „bijna alle” revolutionaire meeningen in „De Tribune” een plaats kunnen

vinden. De uitdrukking „bijna alle” is kostelijk en behoeft geen nader commentaar.

De afdeling Enschede hield echter voet bij stuk en toen het partij bestuur begreep dat de afdeling ernst van de zaak maakte, besloot zij twee vertegenwoordigers naar Enschede te sturen om „eens met de afdeling te praten” ieder die eenigszins op de hoogte is van het optreden van partijbonzen als Wijnkoop en Ceton, weet wat dit „praten” beteekent.

De brutaalste laster en demagogie kan dan door de genoemde gewikte politici verspreid worden. Het optreden van deze oppositiedampers dient alleen om de meening van de betrokken afdeling geweld aan te doen. De groote meerderheid van de afdeling had echter geen lust de praatjes van Wijnkoop aan te hooren en verliet, nadat deze „leider” op zijn gebruikelijke wijze geprobeerd had de afdeling te provoceren, de zaal. „De vertegenwoordigers van het partijbestuur” en enkele „getrouwen” uit de afdeling bleven alleen achter. Dit kleine groepje verklaarde dat zij „de afdeling” vormde, koos een „bestuur” en beweerde, hierin gesteund door het partijbestuur, dat de andere leden „bedankt” hadden. Op deze, zeer bijzondere, zij het minder fraaie wijze is het partijbestuur, bijgestaan door haar edelen holper Brommert, er in geslaagd een afdeling van bijna honderdvijftig leden uit de partij te „bedanken”. In „de Tribune” werden allerlei bedriegelijke berichtjes over de werkelijke afdeling Enschede gelanceerd om stemming te maken tegen de afdeling Enschede en om het werkelijk brutale staaltje van partijbonzen willekeur en bedrog, dat zich in Enschede afspeelde te verbloemen. Eenigen tijd nadat het partijbestuur dit fraaie kunststukje had, uitgehaald verscheen er in „de Tribune” een mededeeling, dat onze kameraad Luteraan, die voor de afdeling Enschede gesproken had, om dit feit door het P. B. geroyeerd was. Wij zullen op al de drogredenen door het partijbestuur in de twee verklaringen over deze kwesties, de „bedanking” van de afdeling Enschede, en het roeyment Luteraan, gepubliceerd, niet nader ingaan.

Wij stellen alleen vast dat alle praatjes van de edele beschermers van het partijbestuur aan het feit niets afdoen dat het hier geldt een poging om onder het mom van beschuldiging van disciplinebreuk en overtreding van de partijbesluiten, oppositioneel gezinde afdelingen en woordvoerders van de oppositie uit de partij te verwijderen. Voor wat de formeele kant van de zaak aangaat, constateeren wij dat het P. B. de partij-discipline verbroken heeft en de partijbesluiten eenvoudig met voeten treedt.

De gezagvoerders van de „communistische”

partij, gaan blijkbaar met partijstatuten op dezelfde wijze om als de imperialistische diplomaten met verdragen, als het er op aankomt ze toe te passen, verscheuren ze deze stukken eenvoudig als vodjes papier.

Het partijbestuur kan een afdeling niet roeyeren, het kan een afdeling, volgens de statuten d.i. volgens de partijwet, schorsen en voordragen voor roeyement aan het congres. Een geschorste afdeling blijft zolang ze niet is geroyeerd officieel en feitelijk partijafdeling, zij kan zich op het congres door haar afgevaardigde laten verdedigen, natuurlijk hebben alle partijgenooten het recht voor zulk een afdeling op te treden. Het weergeven van deze eenvoudige feiten is voldoende om alle drogredenen die het partijbestuur noodig heeft om haar houding te verdedigen, te weerleggen.

Het optreden van het P. B. is volgens de geschreven en zeker ook volgens de ongeschreven partijwet ontoelaatbaar. Het praatje dat de leden van afdeling Enschede bedankt zouden hebben, wordt voldoende weerlegd door het feit dat de *betrokkenen* zelf dit absoluut ontkennen en zich als leden van de partij en als afdeling van de partij blijven beschouwen, uitgetreden is het Brommertje.

De leiders van de C.P. hebben door dit optreden tegen de oppositie de historie van de partij een klap in het gelaat gegeven. Na het congres van Deventer, waar op aandringen van partijbons Troelstra en zijn genooten, besloten werd de oppositie, in de personen van de Tribune redacteuren, uit de arbeiderspartij te gooien, werd als protest tegen deze brutale onderdrukking van de revolutionaire kritiek, de nieuwe partij opgericht die nu „communistiche partij“ heet. De leiders van deze partij zijn thans aangeland bij hun vroegere leermeesters de Troelstra's, ook zij zijn er toe overgegaan de revolutionaire proletarische kritiek uit „hun“ partij te dringen. De manier echter waarop zij dit trachten te bereiken is brutaler, geraffineerder nog als die van Troelstra. Wijnkoop heeft Troelstra overtroffen. De leiding van de S.D.A.P. heeft in ieder geval de personen die zij uit de partij wilde zetten nog in de gelegenheid gesteld zich voor het congres te verdedigen. De bonzen van de C.P. laten ook dit niet meer toe en dringen zonder congres uitspraak, op eigen leidersgezag meer dan honderd partijgenooten op volkomen onreglementaire wijze uit de partij. De methoden van de partijbons zijn er sinds Deventer waarlijk niet beter op geworden.

Zoals de politieke theoretische, tactische opvattingen van het tweemanschap Wijnkoop v. Ravesteijn in de voornaamste opzichten overeenkomen met die van den Duitschen renegaat Levie, zoo ook blijkbaar hun organisatorische methoden. Levie heeft indertijd er voor zorg gedragen dat op de meest onreglementaire, op de onbeschaamde wijze, de linkerzijde van het partijcongres werd uitgesloten, waarmede hij de ontwikkeling van Spartacus in reactionairen zin vergemakkelijkte en de oprichting van de K.A.P. forceerde.

De Nederlandsche Levie, die Wijnkoop heet, gaat ook in organisatorisch opzicht de taktiek van den Duitschen partijchef tegen de radicale revolutionaire linkerzijde toepassen. Hij snijdt

de oppositie van de partij af. Levie wilde met deze methode o.a. bereiken dat de Duitsche partij in staat zou zijn, zonder tegenwerking van de linkerzijde mede te doen aan de verkiezingen. Het optreden van de Nederlandsche leiders staat ook in verband met de parlementaire verkiezingen die het volgende jaar zullen plaats vinden. Ten koste van alle middelen moet de nederlaag in Amsterdam bij de raadsverkiezingen geleden, worden goedge maakt. Om dit doel te bereiken moet de lastige oppositie eerst uit de partij verwijderd worden. De opportunistische parlementariërs hier willen evenals die in Duitschland de handen vrij hebben, om in de groote comédie die de parlementaire verkiezingen in dit tijdperk van het imperialisme geworden zijn, hun rol mede te kunnen spelen. Daarom moet de oppositie uit de partij gesmeten worden. Ook in dit opzicht beteekent het optreden van de leiding een opruimen naar rechts. Het opportunisme in de Nederlandsche partij wordt sterker dan ooit. Wijnkoop is bezig de communistiche beweging in dit landje, die ondanks groote principieele verschillen, de organisatorische eenheid zou kunnen bewaren, ter meerdere glorie van het parlementaire opportunisme uit elkaar te scheuren. Als de meerderheid van de partijgenooten niet wil dat de partij een marionettentheater wordt in de handen van de partij chefs, dan zal zij dit provocerend optreden tegen de linkerzijde niet mogen toestaan.

De partij moet zich op het standpunt stellen dat noch de „bedanking“ van de afdeling Enschede noch het roeyement Luteraan-Verduijn door haar erkend kan worden. Deze zaak zal eerst op een congres kunnen beslist, tot zolang moet de partij de betrokkenen beschouwen als partijleden. De strijdende oppositie zal dit reactionaire optreden van Wijnkoop e.s. niet dulden en zich op de scherpste wijze er tegen verzetten. Aangeengesloten zal de linkerzijde moeten staan tegen de brutale willekeur van de partijleiders.

Maakt front tegen het opportunistisch Bonzenregime!
A. K.

De motie van de Afdeling Enschede.

De afdeling Enschede verklaart in verband met het 1 Juni te Moskou te houden congres der Communistische-Internationale, dat zij de vertegenwoordigers die door de C.P. in Nederland naar dit congres mochten worden afgevaardigd, onbevoegd acht om de mening van de Nederlandsche Communisten aldaar weer te geven, omdat feitelijk zoo'n mening zich niet heeft kunnen vormen, door dat de partijleiding en 't orgaan „de Tribune“ tot nog toe de leden slechts zeer eenzijdig en onvoldoende heeft voorgelicht wat betreft de groote vraagstukken van taktiek en politiek.

De afdeling acht ten tijde te kort om nog voor het congres door uitvoerige bespreking en discussies zich een dergelijke mening te laten vormen en daar zij meent, dat eigenlijk de Nederlandsche afgevaardigden een imperatief mandaat mee moesten krijgen wat betreft kwesties als parlementarisme en arbeiders-

unioenen, ziet zij als eenige mogelijkheid om de verschillende stroomingen in de Nederlandsche C.P. te Moskou tot uiting te doen komen, het afvaardigen van een gelijk aantal vertegenwoordigers van de „rechtsche“ en „linksche“ stroomingen. De afdeling draagt 't Bestuur op deze motie ter kennis te brengen van 't P. B., publicatie te eischen in „De Tribune“ en alle afdelingen er een exemplaar van toe te zenden.

De uitstooting van Levy en de taktiek der officieele communistiche partij in Duitschland.

Paul Levy is uitgesloten uit de vereenigde communistiche partij in Duitschland. De reden die daartoe hebben geleid zijn volgens de leiding der V. K. P. B. disciplinebreuk. Gedurende de actie in Midden-Duitschland, temidden van de hevigste vervolgingen, publiceerde Levy een brochure waarin hij de geheele actie afkeurde; Levie ging er toe over de notulen van de gezamenlijke besluiten die over de actie hadden beraadslaagd, openbaar te maken.

De kritiek was principieel als men het zoo noemen mag. Als politicus van rechts keurde hij de actie der massa af.

Volgens hem loopt de Duitsche revolutie terug, er is eb, men moet voort gaan op den ingeslagen weg door verkiezingen, door cellenvorming in de vakbonden, de massa te laten rijp worden. Langs dien weg hoopt Levy de massa te winnen, door passiviteit. De brochure van Levy is zwaar van citaten. Marx, Lenin, Radek, allen worden opgeroepen als kroongetuigen voor den rechtersstoel.

De spitsvondigheid van Levy vindt haar hoogtepunt in de bewering vervat in zijn pleidooi, wat thans gebeuren moet in Duitschland door de massa, reeds gegeven is in den vorm van artikelen, brochures, resoluties, die op heel andere toestanden slaan!

Niet om deze opvattingen is Levy — na eerst in de gelegenheid te zijn geweest zijn opvattingen mondeling vóór en na de actie uiteen te zetten in de partij — uitgesloten, maar om de kritiek op een tijd, toen allen een moesten zijn, en wegens publicatie van notulen uit een besloten bijeenkomst der leiding.

Men zegt dat deze notulen valsch zijn. Niet om zijn *uitgangspunt* is Levy geroyeerd, maar wegens overtreding der goede organisatorische regelen.

Met Levy zijn velen solidair. Men zegt het meerendeel van de leden van den Rijksdag, dus de parlementariërs.

Clara Zetkin behoort tot zijn eerste adepten. Deze vrouw is een van de meest louteren figuren der V.K.P.D.

Hieruit blijkt reeds dat het optreden van de leiding der V.K.P.D. geheel viel buiten het kader van haar gewone taktiek. De voornaamste leider sinds den dood van Liebknecht en Rosa Luxemburg, revolteert openlijk, met hem meerdere kopstukken.

Het ongewone schouwspel van het afsnijden van den voornaamsten leider van het verzet tegen het verweer der arbeiders in Midden-Duitschland, Levy eischt meer licht, als men bedenkt dat de andere leden der fronde wel in de vereenigde partij mogen blijven.

Wanneer men de uitsluiting van Levy van dien kant beziet, voelt men reeds de bedenking rijzen, dat de leiding der V.K.P.D. niet een probleem heeft opgelost, maar feitelijk één individu heeft getroffen, die moet boeten voor een zaak, die met hem, meerdere partijgenooten evenzeer voorstaan. De onmacht van de V. K.P.D. deze zaak principieel op te lossen is dunkt ons duidelijk.

De partij officieel aangesloten bij de derde Internationale, de talrijkste in leden van alle partijen die in den schoot van de derde Internationale zijn opgenomen, weet zich geen raad met het „geval“ Levy. Een partij die steeds advies kreeg van Moskou evenals adviseurs die het geestelijk manna genadiglijk op zich zag neder dalen, weet niet hoe te komen uit de blinde steeg.

Sinds begin Januari 1919 was Levy leider. Van hem ging uit de taktiek, mede op advies van Radek, die geleid heeft tot de verandering van den Spartacusbond in een parlementaire partij. Van Levy was afkomstig de leidraad van Heidelberg, opgesteld door het partijbestuur, zonder een lid of de leden daarin te kennen, waardoor de kern der partij werd uitgesloten en waardoor de K.A.P.D. onstaat is.

Levy is de man van het hoogverraad aan de Duitsche, en daardoor aan de wereldrevolutie.

Hij was die gedurende den opstand van het roode leger in het voorjaar van 1920 in Rijnland, achter den rug van het gewapende proletariaat om, een verdrag sloot met Legien, met Hilferding met Wels en andere schurken, bekend onder den naam van het verdrag van Bielefeld en de arbeiders liet ontwapenen.

Zijn partijbestuur, zijn leiding gaf daarbij den toon aan. Levy was het die loyale oppositie aanbood aan een regering van meerderheidsocialisten, onafhankelijken en vakvereenigingsbonzen.

Ondanks al deze feiten door hem bedreven was hij de man van Moskou en de V.K.P.D. de partij, die zich in de gunst mocht verheugen van de Executive der derde Internationale.

De geschiedenis van Levy als leider der V.K.P.D. gesteund door Moskou, is de historie van het gemeenste verraad aan de Duitsche revolutie.

Kritiek op Levy is tevens een onvoorwaardelijke veroordeeling van de taktiek der derde Internationale, zooals zij die voorstaat met betrekking tot West-Europa. De baigzame inktkoelies van Wijnkoop en zijn Tribune die nu met lakeiengedienstigheid stukjes vertalen uit „Die Rote Fahne“ van Berlijn, in het buitenland van De Tribune, zij en hunne meesters staan juist dezelfde taktiek voor als Levy in Duitschland altijd heeft gevolgd.

Wijnkoop en Ravesteijn bestrijden, ontkennen de *urgentie der Duitsche revolutie* evenals Levy dit thans strak volhoudt. De fout van Levy is niet een van persoonlijk aard maar een uitvloeisel, een resultaat van de taktiek der V.K.P.D. goedgekeurd door Moskou.

De saboteur van de revolutionaire taktiek Levy is slechts een type, en zijn geval een kenmerkend staal van een verderfelijke taktiek.

Wanneer de laffe schrijverjes van Wijnkoop met gemaakte verontwaardiging reeds geruimen tijd, even karakterloos als altijd de zwakken aanvallen en niet de sterken, en nu

Levy is „gelegd“ hem nog nablaffen, en over de grenzen is het niet beter, dan zeggen wij dat is nu uw taktiek die gij steeds tegen ons verdedigd hebt, die thans haar hoogtepunt vindt in de brochure van Levy.

Gij steunpilaren van de vakbeweging, gij parlementaristen, gij saboteurs van de revolutie, gij uitsmijters van de links-communisten, die juist in Holland doet wat Levy deed in Duitschland, gij mist elk recht om Levy aan kritiek te onderwerpen.

Wat Levy deed in het groot, deden Ravesteijn en Wijnkoop in het klein, d. w. z. even verderfelijk, maar het had plaats in het minder belangrijke Holland.

De zigzagkoers der V. K. P. D. de onvastheid van lijn bestaat nu o. m. hierin dat zij zich een houding tracht te geven. Zij heeft uitgevonden, na den verloren strijd in Midden-Duitschland de taktiek van het offensief! van den aanval.

Het bestaan der K. A. P. D. mist zijn uitwerking niet op de V. K. P. D. Zou thans de V. K. P. D. wederom toen de massa's in Midden-Duitschland zich verzetten passief zijn gebleven, het was met haar gedaan geweest evenals de gunst van Moskou zou hebben opgehouden.

De leiding der V. K. P. D. ging reeds voor van bovenaf, zonder dat het verzet der arbeiders bleek te verzetten. De partij van Levy bleek op zestig procent van hare leder niet te kunnen rekenen. Er kwam inwendige verdeeldheid na de verloren actie. Zij veranderde niet van taktiek bleef parlementaire partij, bleef bij den oelienbouw.

De K. A. P. D. eerst toen de massa zich bleek te verzetten. De partij van Levy bleef op zestig procent van hare leder niet te kunnen rekenen. Er kwam inwendige verdeeldheid na de verloren actie. Zij veranderde niet van taktiek bleef parlementaire partij, bleef bij den oelienbouw.

In Saksen waar een regering bestaat van onafhankelijken en meerderheids socialisten bleef de V. K. P. D. loyale oppositie voeren. In Brunswijk bewijst de V. K. P. D. dezelfde diensten aan de regering van socialisten.

De geestelijke leiders van de vereenigde communistiche partij met hun verlegenheids taktiek om plotseling voor den dag te komen met een opstand of wat er althans toe voeren kon, hebben juist vroeger den opstand in Rijnland gedempt, op een tijdstip zooals Radek later zei in de artikelen over het geval, (Radek was toen weer gedraaid) gunstiger als ooit te voren voor de Duitsche revolutie.

Levy wou nu doen met betrekking tot Midden-Duitschland wat hij in 1920 deed in het Rijnland.

De leiding der V. K. P. D. was dan totaal onmogelijk geweest in de oogen van elk revolutionair arbeider in Duitschland.

Buitendien was dan alle propaganda voor de K. A. P. D. geweest. Nu tracht de V. K. P. D. met hare verlegenheids taktiek, gemaskeerd onder den naam, taktiek van den aanval, de K. A. P. D. de wind uit de zeilen te nemen.

De heele armzalige houding van die lieden die om zichzelf niet politiek onmogelijk te maken, hebben geageerd in Midden-Duitschland bewijst dat zij nog steeds de oude politieke ratten zijn, die de massa's met alle middelen willen vangen en niet met een duidelijke, heldere taktiek, het proletariaat tot communisten maken.

Zij, de V. K. P. D. leiders hebben Levy politiek onthoofd, omdat hij zuiver weergaf hun eigen taktiek.

De gewetenswroeging die Levy opwekte was hun een gruwel.

De leiders der V. K. P. D. begrijpen niet dat parlementaire actie, steunpilaar zijn der vakbonden en socialistische regeringen, niet de voorwaarden, de gesteldheid bij de massa te voorschijn roept voor een massaal gewapend optreden.

Van het probleem der West-Europeesche revolutie snappen die lieden niemandal.

Hun taktiek is even opportunistisch vóór het verzet in Midden-Duitschland plaats had als na het verzet.

De uitstooting van Levy heeft daaraan niets veranderd. Als Duitschland niet één van de belangrijkste landen der West-Europeesche revolutie was, zou het geval niet zoo leerzaam zijn voor het geheele proletariaat van West-Europa.

Het vraagstuk van de taktiek door Levy in Duitschland gesteld, door Serrati in Italië, door Schmeral in Tsecho-Slowakije, door Frossard in Frankrijk, is niet op te lossen op den grondslag der moties, aangecomnen op het 2e congres der derde Internationale.

Want het incidenteel optreden der V.K.P.D. in Midden-Duitschland, gevolgd door het uitwerpen van de persoon Levy — vormt nog geen basis voor een betere taktiek.

Het is dan ook niet zonder belang dat Zinowjeff, in naam der Executive, in een schrijven, behelzende goedkeuring van het over boord zetten van Levy, dit schrijven wel zeer verontwaardigd van toon is, maar over het zakelijke van het geval geen enkele zinsnede bevat.

Moskou is dus voorloopig zeer onzeker over de oorzaken van het geval Levy. Dit heerschappij is dan ook met de andere Leviten uitgenoodigd als gast om zich te verdedigen te Moskou gelijk Serrati.

Stond het rotsvast dat Levy een verrader is, dan was er voor Moskou geen motief naar de drogredenen van den advocaat uit Frankfort te luisteren.

Het oorzakelijk verband tusschen het optreden van Levy en de taktiek der derde Internationale is voor Moskou geheel zoek. Het probleem is reeds opgelost, of men is het in de Executive niet eens. Het laatste is o.i. het meest waarschijnlijke. Men moet de man dus eerst hooren. Hoe vriendelijk Moskou toch is voor de Leviten! Het geval Levy tot een goed einde te brengen, wil zeggen veranderen van taktiek. Want de taktiek van Levy is een internationale kwestie, op den grondslag van het parlement, van de vakbeweging is er geen oplossing mogelijk. Moskou en de derde internationale zal moeten kiezen tusschen den weg der V.K.P.D. en Levy of dien der K.A.P.D.

De beweging zal dit probleem stellen, zoodra de massa's in verzet komen.

Hier zal de derde Internationale die met de taktische eenheid van parlement en vakbeweging de West-Europeesche revolutie wil brengen, wederom practisch op de proef worden gesteld. Zij zal een keus moeten doen. De beslissing valt thans niet op het 3e congres. Faalt de derde Internationale in de naaste

toekomst zoals ze tot heden gefaald heeft in de tactiek voor West-Europa, dan zal het proletariaat in dit deel der wereld sterk genoeg moeten zijn om deze moeilijkheden het hoofd te kunnen bieden.

Hoe Wijnkoop de uitsluiting van de afdeling Enschede in Duitsland voorstelt.

De leden van de C. P. in Holland, de lezers van de Tribune, hebben in De Tribune van 11 Mei of van den 12den kunnen lezen wat de reden zijn van de uitsluiting van Enschede door het bestuur der Partij. Op 9 en 10 Mei werden de reden genoemd van het roeyment Luteraan en Verduin.

In het artikel op de eerste pagina van ons orgaan, wordt daar iets over gezegd. Om niet in herhaling te vervallen, wijzen wij er met nadruk op dat in het betoog, geteekend door J. C. Ceton namens het P. B. geen woord staat van hetgeen Wijnkoop geschreven heeft in „Die Rote Fahne“ van den 5den Juni, ochtendblad, orgaan der V. K. P. D. te Berlijn.

Op deze omstandigheid wijzen wij onmiddellijk. Of het P. B. wist toen wat Wijnkoop op den 1sten Juni schreef, en dan zou het dat wel hebben medegedeeld, of Wijnkoop alleen wist het en liet zijn medebestuurders onkundig van de wetenschap door hem in het orgaan der V. K. P. D. te Berlijn zoo schitterend aan den dag gebracht. Het komt ons daarom zeer onwaarschijnlijk voor dat Wijnkoop het bij het rechte eind heeft.

Er zijn dus twee lezingen van het P. B. Een van de hand van Ceton, goedgekeurd door het Bestuur, en toen Ceton uitstedeig was, een andere lezing, ook namens het P. B. van de hand van Wijnkoop.

Wij laten nu hieronder de lezing van Wijnkoop vertaald volgen.

Amsterdam, 1 Juni 1921.

Aan de redactie „Der Roten Fahne“

In de Kommunistische Arbeiterzeitung No. 190 lees ik in een artikel: Het 3e congres der communistische internationale het volgende:

„In Holland werden onlangs de links communisten uitgesloten door de partij, omdat zij de beginselen der K.A.P.D. voorstaan. Handelt het P.B. der partij in Holland uit eigen initiatief en eigen machtsvolkomenheid, zonder bepaalde instructies uit Moskou? Het is moeilijk te geloovent.“

De feiten zijn:

In Enschede, in de nabijheid der Duitse grens, zijn eenige personen onder intellectuele leiding van een provocateur der veiligheidspolitie (Sipo-provocateur) die zich in onze rijn heeft weten te dringen uit de partij getreden, gedurende een vergadering, waarop het P.B. met de afdeling over organisatorische kwestie's kwam spreken, een bespreking die de provocateur met zijn trawanten natuurlijk trachtte te verhinderen.

Dus is hier niemand uitgesloten. Uitgesloten werden echter twee personen, die ofschoon gewaarschuwd, met den provocateur tegen den communistische partij in Enschede publiek optraden. De K.A.P.D. zal moeten toestemmen, dat een dergelijk gezelschap, niets met hare beginselen te maken heeft.

Met Kamer, Groet,
in naam van het P.B. der C.P.
(w.g.) WIJNKOOP.

Elkeen die de lezing van Ceton van de uitsluiting van Enschede gevolgd heeft op den datum door ons genoemd, zal direct moeten toestemmen dat met geen woord wordt gerept van „de feiten“ die Wijnkoop noemt.

Hoe komen deze twee lezingen van een en hetzelfde bestuur in de wereld? Zit Wijnkoop te zweten, begrijpt hij dat het roeyment Enschede een internationale zaak wordt?

Tracht hij daarom door een stouten greep de zaak anders voor te stellen dan Ceton?

Probeer Wijnkoop zich te redden uit de blamage door een ietwat gewijzigde voorstelling?

Waarom — en deze omstandigheid werpt een eigenaardig licht op „de feiten“ van Wijnkoop — deelt men niet mee in „de Tribune“ wat in „Die Rote Fahne“ van Berlijn door den Voorzitter van de partij, Wijnkoop is geschreven?

Zit er soms den luchtje aan „de feiten“ van Wijnkoop?

Is dit toch een te sterk stuk voor de subalternen van het opperhoofd Wijnkoop, om het zoo maar voor te zetten aan de lezers?

Er zijn dus twee waarheden één voor lezers van „de Tribune“ en één voor export naar Duitsland, bestemd voor „Die Rote Fahne“ te Berlijn, in de hoop dat Moskou wel zal gewaar worden wat Wijnkoop schrijft over de uitsluiting van Enschede. Wat een reine atmosfeer in de partij, wat een zuiverheid! Reeds op grond van hetgeen wij in het licht hebben gesteld, missen wij fiducia in de tweede, verbeterde lezing van Wijnkoop.

Wat was eenvoudiger geweest dan aan de Afdeling Enschede den kerel aan te wijzen reeds lang te voren, die door Wijnkoop wordt genoemd „een Sipo-provocateur“?

De bewijzen had hij immers, anders had Wijnkoop het niet geschreven in „Die Rote Fahne“ van 5 Juni? Te veronderstellen dat Wijnkoop in staat zou zijn, de vuilste leugens rond te strooien, omdat hij het gezag in handen wil houden, is immers te gek om los te loopen.

Waarom deed Wijnkoop reeds lang voor dat er een motie in Enschede was aangenomen, geen mededeeling wie de provocateur was en met bewijzen?

Merkwaardig, Wijnkoop ontdekt eerst een provocateur als er een motie wordt aangenomen voor vertegenwoordiging van links-communisten te Moskou.

Zoo gaat het steeds met groote ontdekkingen, het toeval speelt hierbij een groote rol! In elk geval is het een felle beschuldiging van Wijnkoop aan Wijnkoop, niet eerder aan Enschede den kerel te hebben aangewezen. Wegens schandelijk plichtsverzuim moet Wijnkoop van alle posten worden ontheven en van het lidmaatschap vervallen verklaard.

Er is echter nog een kleinigheid die niet van alle belang ontbloot is, die wij nog even moeten aanstippen.

Waarom noemt Wijnkoop geen namen of een naam?

Is dit opzet? Wij vragen maar zoo?

Reeds het feit dat hij geen namen of een naam noemt, en met insinuaties werkt, is niet zonder ernstige bedenkingen. Stel dat we van reening waren, Wijnkoop is een spion, zou-

den we dan zoo in het algemeen mogen schrijven, „de C. P. staat onder intellectuele leiding van een Sipo-provocateur en zijn trawanten?“

Wij gelooven niet dat een onbedorven partijgenoot deze vraag bevestigend zal beantwoorden.

Neen! men zou ons direct sommeren namen te noemen, en terecht!

Wij zijn er van overtuigd, als wij het hierbij lieten, wij slechts ten halve onzen plicht hadden gedaan.

Wij zijn echter van den beginne af, toen ons klein blad verscheen, besloten, onzen plicht geheel te doen, ongeacht wat men doet of laat tegen ons.

Wij weten ook dat Wijnkoop en zijn helpers een harde politieke huid hebben.

Het is daarom het beste mede te deelen in het publiek, wat wij sinds eenige dagen vernomen hebben.

Mondeling deelt Wijnkoop mede:

1. G. J. Geers, Doctor in de letteren, woonachtig te Enschede, met de andere 40 leden geroyeerd, is een spion.
2. Wijnkoop is voor Geers gewaarschuwd toen hij nog in Spanje was.
3. Geers tracht de internationale verbanden in handen te krijgen en is daar reeds ten deele in geslaagd.
4. Geers staat (of stond) in verbinding met de Burgerwacht te Delft, zijn geboorteplaats.

Deze mededeelingen van Wijnkoop zijn precies dunkt ons. Wie beschuldigd, moet volgens den goeden regel, bewijzen.

Wij sommeren daarom in het openbaar aan Wijnkoop te bewijzen wat hij beweert. Als links communisten hebben wij belang bij de waarheid en wenschen die te kennen. Thans is het woord aan Wijnkoop.

Afgesloten op 10 Juni 1921.

Naschrift.

Wij vestigen even de aandacht op een zinnetje uit het artikel namens het P.B. door Wijnkoop, in „Die Rote Fahne“ te Berlijn gepubliceerd.

Wij doelen op: „Uitgesloten werden echter twee personen, die ofschoon gewaarschuwd, met den provocateur tegen de communistische partij in Enschede publiek op traden.“

Het is haast onnoodig te betoogen, dat blijkens het verband waarin ze voorkomen dezen woorden, den indruk moet wekken als of h.v. Luteraan gewaarschuwd was tegen een „provocateur der veiligheidspolitie.“

Dat Wijnkoop liegt blijkt uit onderstaanden brief, afkomstig van het brokje der C.P. (merk Brommert) na het roeyment van 40 leden door het P.B., overgebleven.

Enschede 2-5-21.

W.K.
Namens de afd. Enschede der communistische partij, deel ik U mede, dat door verschillende omstandigheden de cursusvergadering, vrijdag 6 Mei niet kan doorgaan.

Met partijgroeten,

C. Hardeman, Secr.

Men ziet dat in den brief geen sprake is van een „provocateur der veiligheidspolitie“. Verduyn, één van de „twee personen“, ontving natuurlijk geen brief. Onze kameraad colporteerde met de brochures van Gorter. Vooraf was dit niet bekend. Overigens spreekt het vanzelf dat colporteerders met geschriften van Gorter en spreken over „de taktische stroomingen in de 3e internationale“ niet synoniem is met „optreden tegen de communistische partij“.

Door de toedracht van zaken zoo voor te stellen maakt Wijnkoop zich schuldig aan grove misleiding.

De conferentie der links-communisten.

Niemand heeft toegang op de a.s. conferentie zonder voorafgaande schriftelijke aanmelding. Het bericht waar en wanneer de conferentie plaats heeft, is tevens het toegangsbewijs. Dit toegangsbewijs is strikt persoonlijk. Geen toegang zonder bericht van uitnodiging.

Verantwoording steun.

Ontvangen: f 25.— van J. te Z.

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Communistische Politiek.

Redactie: A. & E. KORPER en
B. LUTERAAN.
Redactie-Adres:
B. LUTERAAN, Postbus 130, Amsterdam

2de Jaargang, 1921.
No. 7.

Dit blad verschijnt eens p. maand.

Abonnementprijs bij vooruitbetaling f 1.25 per jaar. — Advertentiën f 0.15 per regel. Colportage-nummers 8 cent. Administratie: B. Luteraan, Postbus 130, Amsterdam.

Het Congres te Moskou.

De vrees die wij reeds lang hebben geoesterd dat de derde internationale in een o.f. verkeerde koers zou stevenen, is tot ons leedwezen ten volle gerechtvaardigd geworden.

In plaats van een burecht der proletarische oppositie in de communistische beweging, is Moskou een vesting der leiders geworden, die met burgerlijk democratische methoden, het communisme zullen proberen te verwezenlijken.

Wij doelen hier op de voorschriften en gebruiksaanwijzingen die in den vorm van stellingen, op Midden- en West-Europa, moeten worden toegepast.

Hier vloeien twee stroomen van boven in in één rivier naar omlaag. Eerst komen de behoeften van Rusland als staat. Rusland redt zich door compromissen met de kapitalistische staten.

Men kan dit goed of minder goed achten. Aan de feiten doet dat echter niets af.

In het handelsverdrag van Rusland met Engeland worden b.v. de gebieden afgepaald, die de verdragsluitende partijen wederzijds moeten eerbiedigen.

Radek heeft dit verdrag een imperialistische overeenkomst genoemd.

Verder heeft men de gebieden der groote mogendheden in Rusland, afgestaan als concessies. Lenin zegt ervan dat de kapitalisten deze gebieden tot economische ontwikkeling brengen ten voordeele van Sowjet-Rusland, Rusland zelf kan op het moment dit werk niet doen.

Engeland en de Vereenigde Staten gebruiken Rusland min of meer als een koloniaal land. De Russische staat wordt door hen beschouwd als een motor, waardoor de productie in eigen land mee opgang wordt gebracht.

De binnenlandsche behoeften van Rusland eischen dringend voorziening. Na de overwinning op Wrangel is de Russische boer voor het product van zijn eigen grond, waren gaan eischen.

De fabrieksarbeider kreeg geen voedsel dan tegen reële ruil van goederen, waaraan de boer behoefte heeft.

Deze waren moesten van buitenaf komen. De kapitalische staten waren alleen in staat deze te leveren.

Deze toestand is nog aanmerkelijk verscherp, door den honger als gevolg van slechten oogst door de droogte in bepaalde gebieden.

De slechte economische toestand van Rusland heeft veel invloed op de tactiek van de derde. Rusland heeft compromissen noodig zoolang het alleen staat.

Rusland roept thans door zijn buitenland-sche vertegenwoordigers alle arbeiders-internationalen op, tot hulp der voorziening in den huidige nood. Burgerlijke organisaties binnen en buiten Rusland, doen liefdewerk voor Rusland.

Men moet wel een totaal onkritisch bewonderaar zijn om te gelooven, dat de Russische leiders met den toestand in Rusland geen rekening houden, bij de bepaling van wat goed is voor de proletariërs in het Westen.

Op het congres van de derde lieten de Russische leiders hun eigen politiek, zooals die in Rusland wordt gepraactiseerd, goedkeuren. De behoeften der Russische natie, die in meerderheid gevormd wordt door de boeren, geeft den doorslag in den staat.

De partij der Bolsjewiki als partij van het proletariaat die de macht van den staat in handen heeft, zweeft niet in de lucht evenmin als welke andere staatsmacht.

De staatsmacht der communisten in Rusland wortelt voor het grootste deel in de boeren, die door de revolutie grond in bezit kregen; voor het kleinste deel in de arbeiders der industrie.

Wie de sterkste is a.s. het puntje bij het paaltje komt is niet moeilijk te beantwoorden.

Onze grondstelling, de positie van Rusland weegt bij de vaststelling der wereldtactiek hebben wij reeds eerder in het licht gesteld, op een moment toen andere communisten nog niet voor den dag kwamen met zulke meeningen.

In Mei en Juli 1920 werd in dit kleine blad reeds in hoofdzaak deze loop van zaken met betrekking tot Rusland, aangetoond.

Reeds vooraf hebben wij deze ontwikkeling signaleerd.

De bepaling van de tactiek der derde wordt tevens door een anderen stroom gevoerd. De leiders van West- en Midden-Europa van de zich noemende communistische partijen, zien den koers van Rusland niet dan met welgevallen.

De oude tactiek van de tweede, bezetting van de zetels in het parlement, leider van de vakbeweging worden, wordt gehandhaafd.

De leiders worden verdienstelijk. De vraag is voor Moskou, hoeveel heb je achter je als leider. Vertegenwoordigers van „massa partijen“ kunnen een potje breken, als ze maar niet uit de school klappen. De leiders krijgen veel gewicht, ze worden steeds gewichtiger.

Friesland, een der leiders van de Berlijnsche V. K. P. D. zei in het openbaar dat het vooraf aankwam op revolutionaire leiders, van de de massa komt dat er minder op aan! En dat was nu een links staand V. K. P. D.-man.

De leiders plegen dan ook geen verzet tegen den koers van Rusland. Deze koers was op het laatste congres een *gaan naar rechts*, meer dan ooit tevoren het geval was.

Zelfs links der V. K. P. D. werd vergeleken met een richting in Rusland, links hoort volgens Lenin in de gevangenis!

De brave heeren der V. K. P. D. werden wat hun linkervleugel betreft, diep gehoond door Lenin.

Clara Zettin heeft dan ook volkomen gelijk als ze in de krant van de V. K. P. D. de besluiten van Moskou ten gunste van haar richting uitlegt.

De honderden afgevaardigden nog volkomen bevangen door de ideologie van de burgerlijke democratie van de tweede internationale, hebben niet het minste belang bij een andere tactiek.

Wat ze waard zijn deze leiders bleek uit het vooraf beraamde plan van de Executieve der K. A. P. D. uit te sluiten, na naar het woord voeren nauwelijks of niet mogelijk te hebben gemaakt. De bureaucratie brutaliteit van Radek tegen de K. A. P. D. vond volstrekt geen verzet bij de afgevaardigden. Roland Holst en een paar landgenooten gaven een schriftelijk protest aan het bureau tegen deze practijk.

Dat is alles. De K. A. P. D. moet zich oplossen in de V. K. P. D. Voor de rest geen praatjes, marsch.

De heeren afgevaardigden hadden volstrekt geen noties waarom het eigenlijk ging.

Nog de rede van Trotsky met zijn mechanische opvattingen, nog het oordeel over de Maart-gebeurtenissen in Duitsland, het afslaan van de offensief-theorie, het lijmen van de bende van Smeral in Tsjecho-Slowakije, het neertrappen van de jongere Fransen, geven de minste hoop of reden, tenzij men moedwillig blind is, voor een partij als de K. A. P. D. en hare geestverwanten buiten Duitsland, tot een langerver blijf in de derde.

Het oordeel is geveld door daden, niet bedreven door de K. A. P. D. maar door de derde op het congres te Moskou, door uitdrukkelijk deze richting buiten te werpen.

Wij hebben in de eerste plaats te maken met daden en niet met vergoelijkende beschouwingen en valsche praatjes over discipline. De richting van de derde is hiermee duidelijk gemarkeerd.

In een onderhoud zei Lenin tegen de afgevaardigden der K. A. P. D. „dat Levy in zijn houding tegenover de Maart-actie wat de zaak aangaat, volkomen gelijk heeft, maar een disciplinebreuk heeft begaan, die men niet kan laten passeeren.“